

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΔΗΜΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

ΝΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ-δικηγόρος

Ταχ.Δ/ση : Λεωφ. Λίμνης Μαραθώνος 29

Τηλ:2132030600 FAX:2132030630

Αγ. Στέφανος: 8/9/2020

Αρ. Πρωτ: 21229

ΥΠΕΡΕΠΕΙΓΟΝ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΠΡΟΣ: ΔΗΜΑΡΧΟ ΔΗΜΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ & ΠΡΟΕΔΡΟ Ο.Ε

ΘΕΜΑ: ΛΗΨΗ Α.Ο.Ε ΓΙΑ ΑΣΚΗΣΗ ΕΝΔΙΚΟΥ ΜΕΣΟΥ

- ΣΧΕΤ:
1. Η με α.π. Δήμου 18335/20 υπ'αριθμ. 708/20 απόφαση του ΜΠρΑθ
 2. Η με α.π. Δήμου 52352/24.12.2019 (ΓΑΚ/ΕΑΚ 112184/2979/2019) αγωγή
 3. Η με αρ. 34/20 Α.Ο.Ε
 4. Η με αρ. 998/20 απόφαση του ΜΠρΑθ επι συναφούς/ομοίας αγωγής
 5. Η με αρ. 33/20 Α.Ο.Ε επι της ανω αγωγής
 6. Οι με α.π. Δήμου 13608/16.6.20 αίτηση των αναφερόμενων σ'αυτή εργαζομένων περι υπόδειξης στον Δήμο της τοποθέτησης για την εκδίκαση των με α.π. 13670 & 13608/16.6.2020 αιτήσεων τους ασφ/κών μέτρων
 7. (α) Η με α.π. 13998/20 & 15366/20 Γνωμ/κές εισηγήσεις της ΝΥ & (β) οι εν συνεχεία ληφθείσες επι των ανω αιτήσεων με αρ. 273 & 297/20 Α.Ο.Ε
 8. Η με α.π. Δήμου 24615/23.7.14 υπ'αριθμ. 41110/30151/11.7.14 απόφαση ΓΓΑΔΑ
 9. Η με α.π. Δήμου 32301/8.10.14 υπ'αριθ. 10 (θέμα 7)/2014 απόφαση της Επιτροπής του αρ. 152 ΚΔΚ που εκδόθηκε επι προσφυγής του Δήμου κατά της ανω απόφασης ΓΓΑΔΑ

----000-----

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ ΔΙΑΤΑΞΗΣ: Ζητείται η αποδοχή της εισαγωγής του προκείμενου θέματος εκτός ημερησίας διάταξης, δεδομένου του μικρού εναπομένου διαστήματος προς κατάθεση του ενδίκου μέσου της έφεσης και του περιορισμένου χρόνου προετοιμασίας σύνταξης, δεδομένου του πλήθους των υποθέσεων που είχαν μεταφερθεί λόγω νινιδ τόσο κατά τον παρελθόντα Ιούλιο (μέχρι και 27/7 δικάζοντας 3 & 4 υποθέσεις σχεδόν καθημερινά) και πολύ περισσότερο του τρέχοντος μηνός Σεπτεμβρίου ο οποίος είναι ασφυκτικά πλήρης δικασίμων μεταφερόμενων υποθέσεων. Σημειώνεται πως η κατάθεση απαιτεί ανάλωση τουλάχιστον δύο ημερών καθώς η αναμονή στο αρμόδιο γραφείο μέχρι τον Α.Π ενώ η ίδια μακρά σειρά παρατηρείται και στον προσδιορισμό που επιπλέον γίνεται αναλόγως του αριθμού μητρώου. στο φθάνει Ως εκ τούτου συντρέχει νόμιμος, αναγκαίος και επιτακτικός λόγος εισαγωγής του θέματος εκτος ημερησίας διάταξης 'για την περαιτέρω λήψη της σχετικής απόφασης.

- 1.1. Επi της υπο (2) σχετικό αγωγής των αναφερομένων σ' αυτή εργαζομένων εκδόθηκε η υπο (1) σχετικό απόφαση που την έκανε δεκτή στηριχθείσα στην υπο (3) σχετικό 34/30 ΑΟΕ με την οποία αποφασίσθηκε ο Δήμος να συναινέσει-συνομολογήσει και να αποδεχθεί ρητά το αίτημα της αγωγής εν συνόλω στην ιστορική και νομική του βάση.
- 1.2. Επi αντίστοιχης αγωγής εργαζομένων συναφούς ειδικότητας εκδόθηκε η υπο (4) σχετικό απόφαση ΠΟΥ ΑΠΕΡΡΙΨΕ ΤΗΝ ΑΓΩΓΗ ΜΗ ΚΑΝΟΝΤΑΣ ΔΕΚΤΗ την υπο σχετικό (5) με αρ. 33/20 ΑΟΕ που ήταν ιδίου περιεχομένου με την 34/20 ΑΟΕ
2. Οι ανωτέρω επι των σχετικών αγωγών με αρ. 33 & 34/20 ΑΟΕ, λήφθηκαν συμφώνως με έγγραφο υπόδειξη της νομικής εκπροσώπησης των εναγόντων που αποτελούσε σε απίστευτο βαθμό προκλητική ενέργεια (παράνομης) χειραγώνησης στην έκφραση υποβολιμαίας θέσης του σώματος της Ο.Ε και μάλιστα προς λήψη απόφασης ολωσδιόλου κάθετα παράνομης.
3. Οι ανωτέρω Α.Ο.Ε εκδόθηκαν χωρίς να έχει ζητηθεί η γνώμη της ΝΥ που θα είχε αποτρέψει την περιαγωγή της ΟΕ σε μια σοβαρά ελεγκτέα κατάσταση όπως συνέβει στην περίπτωση των υπο σχετ. (6) αιτήσεων, που όταν περιήλθε σε γνώση μας , πως επιχειρήθηκε να επαναληφθεί εκ νέου αυτή η διαδικασία, τοποθετηθήκαμε με τις υπο σχετικό (7 α) Γνωμοδοτήσεις μας που σε αποδοχή τους εκδόθηκαν οι υπο σχετικό (7 β) ΑΟΕ με περιεχόμενο ότι «καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες» το οποίο αφενός εκφράζει και αποτυπώνει θετικά την θέση και ευχή του Δήμου στο αίτημα χωρίς να υποπίπτει σε παράνομη συμπεριφορά και αδίκημα.
- 3.1. Στις ανω, υπο σχετ. (7 α) Γνωμοδοτήσεις αναφέραμε ότι η ζητούμενη συνομολόγηση είναι άνευ άλλου τινός παράνομη και τούτο δε καθόσον ο ΔΗΜΟΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΞΟΥΣΙΑ ΔΙΑΘΕΣΗΣ προς έκφραση τέτοιας θέσης , ήτοι της συνομολόγησης της νομικής βάσης της αιτήσεως (ή της αγωγής στην συνέχεια) **ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΕΤΟΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ από το ίδιο το ΣΥΝΤΑΓΜΑ** . Κι όπως μάλιστα έχει κριθεί, επειδή στο Σύνταγμα ορίζεται σαφώς ο τρόπος πρόσληψης, **ΟΥΤΕ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΕΧΟΥΝ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΤΕΤΟΙΑΣ ΑΞΙΩΣΗΣ** δηλαδή να προσληφθούν με καθεστώς ΙΔΑΧ και συνεπώς να μονιμοποιηθούν , δεδομένου ότι το αίτημά τους αυτό **σχετίζεται άμεσα με δημοσίου δικαίου διατάξεις και όχι με ουσιαστικό δικαίωμά τους ή με προσδοκία δικαιώματος εφόσον τέτοια αξίωση κατά νόμον δεν υφίσταται, ΟΥΤΕ ΤΟ ΝΠΔΔ** - εν προκειμένω ο Δήμος, **έχει την κυριαρχική εξουσία διαθέσεως του σχετικού (επίδικου) αντικειμένου της δίκης** Διαφορετικά αν είχε τέτοιο δικαίωμα δεν θα χρειαζόταν η προσφυγή των εργαζομένων σε αγωγές και αιτήσεις αλλά από μόνος του ο Δήμος θα μπορούσε να προσλάβει απευθείας με συμβάσεις ΙΔΑΧ προσωπικό (βλ παρατιθέμενο απόσπασμα απόφασης¹)

¹ Αυτή η παραδοχή έχει εκφραστεί σε αποφάσεις των Δικαστηρίων, ως ενδεικτικά αναφέρεται «.....Ειδικότερα, το σύστημα προσλήψεων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα ρυθμίζεται από τις δημοσίας τάξεως διατάξεις των Ν 2190/1994 και 2527/1997, με τις οποίες ρυθμίστηκε ειδική σύνθετη διοικητική διαδικασία προσλήψεως του τακτικού και έκτακτου προσωπικού εν γένει (κατόπιν εκδόσεως διοικητικών πράξεων) και οι οποίες προβλέπουν ποινικές και πειθαρχικές κυρώσεις σε περίπτωση παραβιάσεώς τους από τα αρμόδια όργανα του ευρύτερου δημόσιου

3.2. Σε αντίθεση με άλλες απόλυτα νόμιμες αποφάσεις συνομολόγησης της ΟΕ, καθώς σ' αυτές υπήρχε ουσιαστικό δικαίωμα και αντίστοιχη εξουσία διάθεσης (που στην περίπτωση αυτή η αδικηματική παρανομία εκδηλώθηκε εκ των υστέρων με λήψη απόφασης άσκησης ενδίκου μέσου), ο κατάφωρα παράνομος και αδικηματικός χαρακτήρας της λήψης της με αρ. 34/20 ΑΟΕ που οδήγησε στην συνακόλουθα μη νόμιμη με αρ. 708/20 απόφαση του ΜΠρΑθ, εκτός από την προαναφερόμενη στην ενότητα (3.1) νομολογιακή θέση, από την έκδοση, σε ιδίου περιεχομένου αγωγή, της με αρ. 998/20 απόφαση του ΜΠρΑθ η οποία στοιχιζόμενη με τις πάγιες δικαστικές κρίσεις έκρινε αντίθετα με την 708/20 και απέρριψε την αγωγή μη δεχόμενη –ως παράνομη – την με αρ. 33/20 ΑΟΕ που είχε όμοιο περιεχόμενο με την 34/20 ΑΟΕ της παρούσας περίπτωσης, με τις ακόλουθες σκέψεις:

« βλ. 2^η σελίδα απόφασης: ...Κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 298 του ΚΠολΔ, η αποδοχή της αγωγής, της οποίας η αφετηρία βρίσκεται στην αρχή της οικονομίας της δίκης, με σκοπό το σύντομο τερματισμό μίας διαφοράς, για την οποία υπάρχει σύμπτωση βουλήσεων των διάδικων μερών, είναι η μονομερής εκείνη διαδικαστική πράξη που προέρχεται από το εναγόμενο ή το νόμιμο αντιπρόσωπό του ή τον ειδικό πληρεξούσιό του και απευθύνεται στο δικαστήριο ενώπιον του οποίου γίνεται και με την οποία αναγνωρίζεται και ισχυροποιείται πράξη του αντιδίκου του αποδεχομένου, δηλαδή το συμπέρασμα του δικονομικού συλλογισμού (η υπό διάγνωση έννομη συνέπεια), το οποίο ταυτίζεται με το αίτημα της αγωγής. Γι' αυτό επιφέρει το αποτέλεσμα της και αν ακόμη η αγωγή είναι αόριστη ή νομικά αβάσιμη, αν υπάρχει έλλειψη εννόμου συμφέροντος, όχι όμως και απαράδεκτη Σε αντίθεση με την παραίτηση από το δικαίωμα που ασκήθηκε με την αγωγή, η αποδοχή αυτής, μπορεί να γίνει (ρητώς ή σιωπηρώς), κατά πάσα στάση της δίκης, εφόσον δε γίνεται από πρόσωπο που έχει τέτοιο δικαίωμα και συντρέχουν οι προϋποθέσεις κατά το ουσιαστικό δίκαιο, συνεπάγεται την έκδοση αποφάσεως σύμφωνης με την αποδοχή, χωρίς να εξετάζεται η νομική και ουσιαστική βασιμότητα της αγωγής..... Δηλαδή, κατά τη ρητή διατύπωση του άρθρου 298 του ΚΠολΔ, η επέλευση των αποτελεσμάτων της αποδοχής εξαρτάται από τη συνδρομή των προϋποθέσεων του ουσιαστικού δικαίου. **Ο όρος αυτός έχει την έννοια ότι ο αποδεχόμενος έχει την εξουσία διαθέσεως του επίδικου αντικειμένου. Γι' αυτό, δε χωρεί αποδοχή στις περιπτώσεις, στις οποίες, κατά το ουσιαστικό δίκαιο, ο εναγόμενος δεν έχει εξουσία διαθέσεως της επίδικης ουσιαστικής έννομης σχέσεως, γιατί υπόκειται σε ρύθμιση αναγκαστικών κανόνων δικαίου (ΠΠΘεσ 6293/2012 ΝΟΜΟΣ). Επομένως, στις άνω περιπτώσεις η αποδοχή δεν είναι έγκυρη και κατ' ακολουθίαν χωρίς έννομη επιρροή**»

τομέα, εν προκειμένω δε το αίτημα των ενάγοντων να μονιμοποιηθούν στο εναγόμενο σχετίζεται άμεσα με δημοσίον δικαίωμα διατάξεις και όχι με (ουσιαστικό) δικαίωμα αυτών (ή με προσδοκία δικαιώματος) να προσληφθούν από το εναγόμενο υπό καθεστώς συμβάσεων εργασίας αορίστου χρόνου (εφόσον τέτοια αξίωση κατά νόμον δεν υφίσταται), ώστε το εναγόμενο [το οποίο υπάγεται στον ευρύτερο Δημόσιο Τομέα] να μην έχει ούτε (ακόμα και) την κυριαρχική εξουσία διαθέσεως του σχετικού (επίδικου) αντικειμένου της δίκης, διότι υπό διαφορετική ερμηνεία των σχετικών διατάξεων καταστρατηγείται το σύστημα προσλήψεως στον ευρύτερο δημόσιο τομέα και μάλιστα ανά επίδικη περίπτωση του υπηρετούντος προσωπικού ορισμένου χρόνου σε αυτό....»(45/11/ΜΠρΑθ).

Βλ. επίσης ΑΠ 706/2013 (Β1, ΠΟΛ) ... ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός μιας σχέσης ως σύμβασης έργου, μαθητείας ή εξαρτημένης ή ανεξάρτητης εργασίας ορισμένου ή αορίστου χρόνου αποτελεί κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων, ΕφΠειρ 336/19

«βλ. 8^ο φύλλο επ. απόφασης: **Όμως, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην υπό στοιχείο II μείζονα σκέψη της παρούσας, η αγωγή τυγχάνει απορριπτέα ως μη νόμιμη.** Ειδικότερα, ακόμη και αν οι ενάγοντες κάλυπταν διαρκείς και πάγιες ανάγκες του εναγόμενου Δήμου, δεν είναι δυνατή η μετατροπή των αλληπάλλληλων συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, που κατάρτισαν με αυτόν σε σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, διότι αυτό απαγορεύεται ρητά από το άρθρο 21 παρ. 2 Ν. 2190/1994, ο οποίος εφαρμόζεται στην επίδικη περίπτωση και ο οποίος (νόμος) είναι μεταγενέστερος του άρθρου 8 Ν. 2112/1920, ενώ μια τέτοια εκδοχή Θα προσέκρουε και στις διατάξεις των παρ. 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, με την τελευταία από τις οποίες ρητώς απαγορεύεται η μετατροπή συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου και συμβάσεων έργου σε συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου. Ούτε βέβαια καταλείπεται πεδίο εκτίμησης των διαδοχικών συμβάσεων των εναγόντων, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό της έννομης σχέσης κατά τη δικαστική διαδικασία, ως σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, στην περίπτωση κατά την οποία αυτοί κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, αφού, έστω και αν τούτο συμβαίνει, ο εργοδότης, βάσει των πιο πάνω διατάξεων, ευχέρεια για τη σύναψη σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου δεν έχει. Δηλαδή, ένας τέτοιος χαρακτηρισμός είναι πλέον αλυσιτελής. Τυχόν αντίθετη ερμηνεία, ότι δηλαδή συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου ή συμβάσεις έργου μπορούν να αναγνωρίζονται, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό, ως σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου και μετά την πιο πάνω συνταγματική μεταρρύθμιση, Θα είχε ως συνέπεια τη διαιώνιση ενός αποδοκιμασθέντος από τον αναθεωρητικό νομοθέτη φαινομένου. Επομένως, σε κάθε περίπτωση, στις συμβάσεις αυτές, υπό την ισχύ των πιο πάνω διατάξεων του άρθρου 103 του Συντάγματος και του άρθρου 21 Ν.2190/1994, δεν είναι δυνατή η εφαρμογή της προαναφερόμενης διάταξης του άρθρου 8 παρ. 3 Ν. 2112/1920. Ούτε όμως και με την εφαρμογή των διατάξεων των παρ. 1 και 3 του άρθρου 25 του Συντάγματος είναι δυνατόν να γίνει μετατροπή των ως άνω συμβάσεων σε σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου, διότι με βάση τις διατάξεις των παρ. 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος απαγορεύεται η μετατροπή των συμβάσεων έργου και των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου. Η ερμηνεία αυτή δεν έρχεται σε αντίθεση με το κοινοτικό δίκαιο, όπως διατυπώνεται στην Οδηγία 199970/ΕΚ του Συμβουλίου της Ε.Ε., η οποία καταλείπει τη ρύθμιση του ζητήματος στην ευχέρεια του εσωτερικού νομοθέτη (βλ. αναλυτικά παραπάνω στην υπό στοιχείο II μείζονα σκέψη). Ο δε εθνικός νομοθέτης, με το Π.Δ.164/2004, εξείρεσε την επίδικη περίπτωση από τη δυνατότητα μετατροπής των συμβάσεων σε αορίστου χρόνου, αφού οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου των εναγόντων κατάρτιστηκαν μετά την ισχύ του Π.Δ/τος και συνεπώς δεν πληρούν ούτε τις προϋποθέσεις της μεταβατικής διάταξης του άρθρου 11 αυτού Τέλος, αναφορικά με την δήλωση **..περί αποδοχής του αιτήματος της αγωγής (άρθρο 298 ΚΠολΔ), αυτή δεν προτείνεται παραδεκτά. Και τούτο διότι, το εναγόμενο δεν είχε, ως αποδεχόμενο, την εξουσία διαθέσεως του επιδίκου αντικειμένου της δίκης (άρθρο 298 ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα εκτιθέμενα αναλυτικώς στην νομική σκέψη στην αρχή της παρούσας (υπό στοιχείο I), χωρίς να υπάρξει καταστρατήγηση των διατάξεων του ν. 2190/94. Η ανωτέρω έλλειψη μπορεί και αυτεπαγγέλτως να εξετασθεί από το δικαστήριο, το οποίο κρίνει, συμφώνως και με τα εκτιθέμενα στις προπαρατιθέμενες μείζονες σκέψεις, ότι δεν συντρέχουν εν προκειμένω οι κατά το ουσιαστικό δίκαιο προϋποθέσεις για αποδοχή της αγωγής από τον εναγόμενο Δήμο, διότι, με τον τρόπον αυτό καταστρατηγείται απαγορευτική διάταξη αναγκαστικού δικαίου, μείζονος μάλιστα, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, σημασίας, εφόσον άπτεται των γενικότερων συμφερόντων του**

συνόλου της κοινωνίας μας για χρηστή, διαφανή και, εντός των εκάστοτε υφισταμένων πραγματικών αναγκών αλλά και οικονομικών δημοσιονομικών δυνατοτήτων του Κράτους, δημοσία διοίκηση. Ειδικότερα, το σύστημα προσλήψεων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα ρυθμίζεται από τις δημοσίας τάξεως διατάξεις των ν. 2190/1994 και 2527/1997, με τις οποίες Θεσπίστηκε ειδική σύνθετη διοικητική διαδικασία προσλήψεως του τακτικού και έκτακτου προσωπικού εν γένει (κατόπιν εκδόσεως διοικητικών πράξεων) και οι οποίες προβλέπουν ποινικές και πειθαρχικές κυρώσεις σε περίπτωση παραβιάσεώς τους από τα αρμόδια όργανα του ευρύτερου δημόσιου τομέα, εν προκειμένω δε το αίτημα των εναγόντων να μονιμοποιηθούν στο εναγόμενο ΝΠΔΔ σχετίζεται άμεσα με δημοσίου δικαίου διατάξεις και όχι με (ουσιαστικό) δικαίωμα αυτών να προσληφθούν από το εναγόμενο υπό καθεστώς συμβάσεων εργασίας αορίστου χρόνου (εφόσον τέτοια αξίωση κατά νόμο δεν υφίσταται), ώστε το εναγόμενο ΝΠΔΔ να μην έχει κυριαρχική εξουσία διαθέσεως του σχετικού (επίδικου) αντικειμένου της δίκης, διότι υπό διαφορετική ερμηνεία των σχετικών διατάξεων καταστρατηγείται το σύστημα προσλήψεων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα και μάλιστα στην επίδικη περίπτωση του υπηρετούντος προσωπικού ορισμένου χρόνου σε αυτό. Επομένως, για τον παραπάνω λόγο η κρινόμενη αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως μη νόμιμη.»

3.3. Όπως προκύπτει αυτόθροα από τις παραπάνω παραδοχές της απόφασης, η λήψη της με αρ. 34/20 ΑΟΕ που οδήγησε στην έκδοση της με αρ. 708/20 απόφασης του ΜΠρΑθ, είναι απόλυτα παράνομη καθώς όπως προαναφέρθηκε ο ΔΗΜΟΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΞΟΥΣΙΑ ΔΙΑΘΕΣΗΣ προς έκφραση τέτοιας θέσης, ήτοι της συνομολόγησης της νομικής βάσης της αιτήσεως (ή της αγωγής στην συνέχεια) **ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΤΕΤΟΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ από το ίδιο το ΣΥΝΤΑΓΜΑ** κι έτσι παραβιάζει, καταργεί και καταστρατηγεί απροκάλυπτα το Σύνταγμα, καταργεί το ίδιο το κράτος, αναδεικνύοντας και θεμελιώνοντας σωρεία παραβάσεων αδικηματικού χαρακτήρα διωκόμενων αυτεπαγγέλτως (ενδεικτικά: απιστία, κατάχρηση εξουσίας, ψευδής βεβαίωση, παράβαση καθήκοντος κ.α) αλλά και βάση καταλογισμού από το ΕλΣυν, επιβάλλοντας μάλιστα (αρθρο 232 ΠΚ) λόγω του σοβαρού τους βαθμού (ως εκ της σημαντικής προκαλουμένης βλάβης στο δημοτικό συμφέρον) την υποχρέωση της αναγγελίας τους αρμοδίως.

4. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, λόγω του καθολικά (και με απρόβλεπτες συνέπειες) παράνομου της με 34/20 ΑΟΕ και της επι τη βάσει αυτής εκδοθείσας με αρ. 708/20 απόφασης του ΜΠρΑθ, συντρέχει εν προκειμένω νόμιμη περίπτωση (αρ. 72 παρ. 1 περ. ιη ν. 3852/10) λήψης απόφασης για την άσκηση του ενδίκου μέσου της έφεσης κατά της προαναφερόμενης με αρ. 708/20 απόφασης του ΜΠρΑθ. Η άσκηση έφεσης (έστω και τυπικής) θα απομειώσει τον αδικηματικό χαρακτήρα της με αρ. 34/20 ΑΟΕ και θα αποτρέψει την περιαγωγή του σώματος σε σοβαρές δικαστικές ατραπούς.

Στο σημείο αυτό σπεύδουμε να αποσαφηνίσουμε ότι τυχόν άποψη περι δήθεν ενδεχόμενης ισχύος της παρ. 1 περ. ιβ εδ. β ν. 3852/10, δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω, καθώς όπως έχει κριθεί στο παρελθόν για τον Δήμο με τις υπο σχετ. (7) και (8) αποφάσεις του ΓΓΑΔΑ και της Επιτροπής του αρ. 152 που επικυρώθηκαν από το ΣτΕ κι ακολούθως από το ΔΕΦΑθ επι απόλυτα συναφούς υπόθεσης,

«..δεν πρόκειται για κρίση εργασιακής σχέσης, αλλά σαφώς για μισθολογική διαφορά, καθόσον, μεταξύ των αιτημάτων της ένδικης αγωγής (όπως η εξεταζόμενη περίπτωση) περιλαμβάνονται και απαιτήσεις καταβολής των νόμιμων αποδοχών τους από τον Δήμο, ήτοι αφορά μισθολογική απαίτηση υπαγόμενη στην απαγόρευση του αρ. 72 παρ. 2 εδ. β –ήδη παρ. 1 περ. ιβ εδ.α – ν. 3852/10» πράγμα που ισχύει και στη παρούσα περίπτωση όπως προκύπτει από το αίτημα της αγωγής (βλ. αγωγή σχετ. 2) που δέχθηκε και η επ’ αυτής υπο (1) σχετικό απόφαση (βλ. μέσον 3^{ου} φύλλου και καταψηφιστική διάταξη απόφασης 5^ο φύλλο) .

Κατόπιν των ανωτέρω συντρέχει επείγουσα και νόμιμη περίπτωση για την εκτός ημερησίας διάταξης εισαγωγή του θέματος προς συζήτηση και λήψη απόφασης για την οπωσδήποτε άσκηση του ενδίκου μέσου της έφεσης κατά της με αρ. 708/20 απόφασης του ΜΠρΑθ

Ο ΣΥΝΤΑΞΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΑΡ'ΑΡΕΙΩ ΠΑΓΩ
ΔΗΜΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

ΔΙΑΝ: 1. ΓΕΝΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ 2. ΑΡΧΕΙΟ ΝΟΜΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ